

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-02-27)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-02-27)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 84. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010086.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 27. Februar 1862.

Min kjære trofaste Ven! Tak for al Deres Omsorg for mig, for Deres Raad og Bistand! Hvor eensomt stod jeg dog ikke i dette Øieblik, ifald jeg ikke havde Dem at støtte mig til, Dem at raadspørge, Dem at adlyde, thi ogsaa dette sidste trænge vi Qvinder til.

Det glæder mig nu, at jeg ikke har svaret Tillisch skriftligt, men jeg agter i Morgen efter Prøven (Slavinden) at tale med ham, han mener det jo godt, og jeg vil derfor opgive at give ham en lille Irettesættelse. Jeg skal da tillige tale med ham om Wiehe.³ Hvorledes denne Samtale løber af, kan jeg meddele Dem, naar De maaskee i Morgen i Dagens Løb kan afse mig nogle Timer.

Min lille Anna har det bedre, men nu er Hans⁴ i disse Dage noget svagelig. Jeg er ogsaa hans Doctor, saa jeg haaber snart at bringe ham i Orden. Det er comisk, hvor saadan et stort Mandfolk kan være forknytt ved et lille Ildebefindende. Nei i sligt ere vi Qvinder Helte, uden at jeg derfor vil sige, at der ikke ogsaa i dette Punkt kan findes Helte blandt Mændene, men de ere sjældne.

Den stakkels Frue Ingemann!⁵ Jeg tænker saa meget paa hende i disse Dage! Der hører virkelig ogsaa Heltmod for hende til at vente, vente i den eensomme Nonne-Celle paa Timen, da hun skal samles med sin Ven, og Eensomheden ophøre. Man skulde tro, at vi Mennesker s. 85 havde god Øvelse i at mødes og skilles, og dog kommer det altid som noget Nyt og Uventet. Stakkels Fru Ingemann!

Tak for Dagbladet med Bulwers Betragtninger om Bønnen.¹ De sidste Linier ere følte og sande.

Jeg var et Øieblik i Aftes inde i Theatret, talte for første Gang et Par Ord med Nyrop,² saa det fulde Huus, som Begeistringens havde sammenkaldt, sidde der i dorsk Bo uden al Begeistring. Prindser og Prindsesser, Konge og Grevinde, den fine og den grove Pøbel, alle krævede af den stakkels Nyrop, at han skulde bringe Blodet i raskere Omløb i de matte Legemer, det saa ikke ud som om det lykkedes, dette Mirakel! I de Par Ord, jeg udvexlede med ham, gjorde han et godt Indtryk paa mig.

Lev vel indtil vi sees, og bevar mig som hidindtil Deres Venskab.